

ЕРИХ КЕСТНЕР

ПЪТЕШЕСТВИЕ В

НЕИЗВЕСТНОСТТА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2009

chitanka.info

Житейският опит е за да бъде натрупан. Но с това човек не става по-умен! Поне така гласи народната мъдрост. И ако приемем, че милиони хора набират житейски опит ден след ден, според същата тази мъдрост излиза, че на земята живеят два милиарда умни хора по-малко, отколкото би трябвало. А това е вече нещо, за което заслужава да се поразмисли.

Една разновидност на житейския опит, при която само се натрупва, без да се научи нищо, представляват например изпълнените желания. На кого ли не са се изпълнявали едно или друго желание, колкото и да е бил придирчив в претенциите си! И отказал ли се е впоследствие от тях? Не! Дори да бе възможно изпълнението на цели три желания — както става в приказките — едва ли човек би ставал по-умен от желание на желание!

Известни са, наистина, и изключения. Както в приказките, така и в живота. Ето, Госпожа Гроше например. И то не от приказките, а от Вайксдорф — едно прелестно кътче, сгущено между езерата край Дрезден. Госпожа Гроше действително се поучи от изпълнението на едно нейно желание — макар и с обратен ефект — и това никой не може да й отрече. Събитието стана преди около двайсет години, ето защо трудно може да се твърди със сигурност, че и днес още живеят подобни склонни към поука хора. Някои мои приятели са на противно мнение.

И така, в Дрезден — поне по онова време — съществуваше едно полуофициално предприятие, наречено „Пътешествие в неизвестността“, което се ползваше с особена популярност сред съпругите на местните еснафи. Необходимо бе само да се отиде в сряда или събота на „Щюбелплац“, където чакаха няколко празни автобуса, да се заплатят няколко марки и с това се придобиваше правото за участие в излета, чийто маршрут бе обявен за „неизвестен“. Крайната цел — обикновено някая от многобройните перли на местността — се запазваше от шофьора до последния момент в тайна. Щом пристигнаха на определеното място, поднасяха на пътниците кафе със сладкиши. А привечер, развлечени и изморени от малката авантюра по най-приятен начин, жените се завръщаха по домовете си при очакващите вечеря и изчерпателен доклад семейства.

И стана така, че в ранното утро на една великолепна сряда госпожа Гроше — която впрочем бе съдържателка на една хубава

гостилиница-градина — заяви на мъжка си:

— Не съм си подала носа от къщи през цялата година! Човек не може да си позволи нищо. Затова ли се омъжих? Не, драги мой! Знаеш ли какво ще ти кажа? Отивам да направя едно „Пътешествие в неизвестността“!

— Както желаеш — отвърна съпругът. — Приятно прекарване.

И така, госпожа Гроше взе местния влак за Дрезден, на Нойщадската гара се прекачи в трамвай номер шест и щом пристигна на „Щюбелплац“ се настани в един от готовите за тръгване автобуси. Необикновеното пътешествие започна точно навреме и протече нормално изненадващо за всички, с изключение на госпожа Гроше. Нейната изненада бе от друг вид.

Навярно вече се досещате? Да? Точно така стана! Старателно пазената в тайна цел на пътешествието през онази сряда не бе нищо друго, а селската гостилиничка на госпожа Гроше, която тя бе напуснала сутринта с твърдото намерение най-сетне да преживее нещо забележително.

— Браво че се връщаш! — извика мъжът ѝ, като усърдно разрязваше на парчета посипания с галета сладкиш с извара. — Бързо слагай чиста престилка и идвай да помагаш при сервирането!

Госпожа Гроше препаса чиста престилка и напълни догоре една табла с прибори за кафе и домашно пригответи сладкиши. Когато я вдигна, за да я внесе в градината, където нейните спътници вече се приличаха на слънце, госпожа Гроше каза — и това свидетелства за нейната повече от средна интелигентност в умението да се учим от житейския опит:

— Следващия път ще си остана направо вкъщи!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.